

Üstad'ın Serbest Vezinde Yazdığı Tek Şiir

Aşağıdaki yazı, Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından yayımlanan Necip Fazıl Kısakürek kitabında Orhan Okay tarafından kaleme alınan Necip Fazıl Şiiri ve Poetikası isimli incelemeden iktibas edilmiştir. Üstad'ın şairlik cephesi, hece ölçüsü çerçevesinde hayat bulmuştur. Şiire adım attığı ilk dönemlerinde aruz ölçüsüyle yazdığı bazı şiirler dışında, Üstad'ın o dönemde serbest vezini de yokladığı, bu vezinde bir şiir yazdığını aşağıdaki iktibastan öğreniyoruz. (Üstad'ın şiir tarzına dair bir açıklama için tıklayınız)

Burada bir parantez açarak serbest vezine ilgi göstermeyen Necip Fazıl'ın yine bu ilk yıllardaki farklı bir denemesine de işaret etmek gerekir. Millî Mecmua'da 1924 yılında yayımlanan "Rüzgârda Sesler" başlıklı şiiri, Necip Fazıl'ın o güne kadar yazdıkları ve daha sonra yazacakları bütün şiirleri arasında gerek şekil/yapı ve ses gerekse muhteva bakımından şaşırtıcı bir değişiklik göstermektedir. Şiirin bıraktığı izlenim, o yıllarda serbest veznin dikkatleri üzerine çeken örneklerini vermiş olan Nazım Hikmet'in denemelerini hatırlatmaktadır. Aynı nesilden, hatta Bahriye Mektebi'nden arkadaş olmakla beraber, birbirine zıt dünya görüşlerine sahip olan Nazım Hikmet ve Necip Fazıl'ın zaman zaman aynı dergilerde ve aynı yazar meclislerinde bir araya gelmiş olduğu, kendilerine has nükte ve hicivlerle birbirlerine takıldıkları bilinmektedir. Nazım Hikmet'in şahsiyeti hakkında "sanatta üstün politikacıya misal", "fikir namusu adına inandığı bâtil'in sonuna kadar fedaisi kalmış" diyen Necip Fazıl, şiiri için de "bir beyanname çılgınlığı", "şiir nefesi olarak gür bir bünye", "bir tebliğci fakat usta" gibi değer yargılarında bulunur. Bu açıdan bakıldığında, yazılış hikâyesini bilmediğimiz "Rüzgârda Sesler" şiiri, tek örnek olarak kalmış olduğuna göre, Nazım tarzı bir şiir yazabilme şeklinde, muhtemelen bir meydan

okumanın ürünü olarak düşünülebilir (1). Necip Fazıl'ın hiçbir şiir kitabına almadığı 81 mısralık bu uzunca şiirin ilk iki kıtası şöyledir:

Rüzgârda Sesler
Hancı, hancı!
Bekliyor
Kapıda bir yabancı,
Yüzü bakır rengi, dudakları mor,
Bekliyor.
Kapıda bir yabancı,
Yüreğinde sancı,
Hancı, hancı!
Hancı bak!
Birden salınarak
O yolcu,
İşte vurdu dizini,
Yoldaki son izini
Örttü avucu.
Dudaklarının ucu
Güldü.
Hancı bak!
Birden salınarak
Bir ip gibi döküldü
O yolcu.

Aruzdan heceye geçişin bu bocalama döneminde, Necip Fazıl'ın şiirinin önemli bir yeri vardır. Onun daha ilk şiirlerinde hece veznine tasarrufu, o yılların tenkitçilerinin gözünden kaçmamıştır. Adetâ kurallaşmış, bir alışkanlık ve çağrışım mekanizması hâline gelmiş kafiyelerin yerine, beklenmeyen ve şaşırtıcı cinsten bir kafiye, yine alışılmış aliterasyonların dışındaki ses ustalığı, imaj ve temalarda bir ruh dünyası zenginliği tenkit yazarlarını olduğu kadar dönemin şöhret yapmış şairlerinin de dikkatlerini çekmiştir (2).

(1)Gençlik yıllarında Necip Fazıl'ın bu tarz davranışları olduğu kanaatindeyim. Nitekim Meş'um Yakut(1928) adlı ilk

romanını yazmasında da aynı yıllarda polisiye polisiye romanlar yazan Server Bedi'ye (Peyami Safa) bir meydan okuma tavrı düşünülebilir. "Rüzgarda Sesler" şirii gibi Meş'um Yakut da yakın yıllara kadar Necip Fazıl hakkındaki hemen hiçbir yayında yer almadığı gibi, genel ve özel kitaplıkların da pek azında bulunmaktadır, kendisi de bundan hiç bahstmediğine göre muhtemelen unutulmasını istemiş olmalıdır. (Meş'um Yakut'un son bölümünü okumak için tıklayınız)

(2) Necip Fazıl'ın ilk üç şiir kitabı özellikle de Örümcek Ağı ve Kaldırımlar'ın yayımlanması münasebetiyle Salih Zeki Aktay, Abdullah Cevdet, Peyami Safa, Nahit Sırrı Örik, Reşat Nuri Güntekin, Mustafa Şekip Tunç, Ziya Osman Saba, Nurullah Ataç, Hüseyin Cahit Yalçın, Vasfi Mahir Kocatürk'ün makalelerinin ve Necip Fazıl hakkında yazılmış diğer pek çok yazının derlendiği iki antoloji için bkz. Osman Selim Kocahanoğlu, Türk edebiyatında Necip Fazıl Kısakürek (İst, 1983); Bekir Oğuzbaşaran, Necip Fazıl'ın Şiiri (İst, 1983)

(Necip Fazıl Kısakürek- Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları – s.58-59)